

[Wihjelm.]

optimale, det samfundsøkonomisk optimale. Det gør de jo ikke. Jeg tør endda næsten profetere tværtimod. Kvotaordninger i sig selv, i hvert fald administreret på den måde, vi hidtil har kendt det, med helårskvoter, hvor man så sætter stoppet lige pludselig, når de er opbrugt, motiverer vel i virkeligheden snarere til, at de mest kapitalstærke kredse intensiverer deres investeringer i fiskerikapacitet for at sætte sig på en stedse større andel af disse kvoter, uanset om det så skal ske på årets første 9 måneder, 8 måneder, 6 måneder eller i princippet 6 uger. Det synes vi er en meget betydelig fare ved kvoteringsordninger, især i betragtning af den fummelfingrede måde, de hidtil er blevet administreret på, og jeg vil godt i den forbindelse sige, at vi synes, det er et fremskridt, når fiskeriministeren her i dag har erklæret, at han vil tilrettelægge de fremtidige kvoter på årtiderne. Ikke at det fuldstændig løser det problem, der her er nævnt, men det modificerer det dog i hvert fald noget.

Velviljen over for indgreb af forskellig art gælder altså først og fremmest lønarbejderne i fiskeriet og i fiskeindustrien. Det gælder også et af de punkter, som, ud over de punkter, som SF 3 dage efter gjorde til deres forslag, er nævnt i henvendelsen fra specialarbejderforbundet, nemlig spørgsmålet om arbejdsmiljøet i fiskeriet, som er kendt og i mange år har været kendt for at være nok den industrigren herhjemme overhovedet, der har den største ulykkesfrekvens. Jeg vil da godt, selv om det er en sidebemærkning, sige i denne forbindelse, at VS fra starten har gjort vrøvl over, at den nye arbejdsmiljølov lige præcis og fra starten vistnok i § 2 totalt undtager fiskeriet. Vi mener, at det er en alt for let måde at omgås disse arbejdsulykkeproblemer, der findes, på. Det er selvfølgelig klart, og det erkender vi, at man ikke kan opstille præcis de samme krav rent sikkerhedsmæssigt og arbejdsmiljømæssigt om beskyttelse af farlige maskiner osv. for en kutter i rum sø, som man kan for en maskine installeret på et værkstedsgulv, men det viser en dårlig vilje, at man så i hvert fald ikke er gået den anden vej og har sagt: lad os så se de punkter, hvor der må laves undtagelser for skibsfart og for fiskeri. Men i stedet for har man

taget den nemme vej og sagt i denne lov: vi undtager totalt fiskeri og skibsfart.

Velviljen over for indgrebene gik altså ikke så meget på subsidier, som på en eller anden måde kapitaliseres til fordel for private, og det skal også være sagt om de idéer, SF fører frem om en rentesikringsordning, der er parallelliseret fra det sociale, det almennyttige, boligbyggeri. At overføre en sådan rentesikringsordning til noget, man næsten kunne kalde det almennyttige stemmefiskeri, mener vi ikke kan være sagen, og det er jo et meget massivt tilskud at tilbyde finansiering til en rente på 6 pct. i en situation, hvor den effektive rente er, som den har været i de seneste år i vores del af verden. Men velviljen går på de områder, hvor man siger: forsøg at bremse den fremmede kapital, og det er ikke kun trusserederne, som har været nævnt så meget her i dag. Jeg vil gerne understrege igen, at det er også de store, det er for hele Nordsøfiskeriet både Findus og Nestlé og for Danmarks vedkommende i ikke ringe grad Superfos og filetfabrikkerne. Der er ikke fælles interesser mellem denne kapital og så de erhvervsaktive fiskere.

Det fremgår jo også af sådan noget som afskrivningsreglerne, andre har været inde på det, og jeg vil gerne tilslutte mig den betragtning, at afskrivningsreglerne i virkeligheden kun er noget værd for de mennesker, der har en kapital, de har hentet andre steder fra, og som de skal have anbragt dér. Disse afskrivningsregler er intet værd for de mennesker, der må slås for at hente deres udkomme ved at arbejde som aktive erhvervsfiskere.

Endelig til sidst om udsigterne ved 200-sømile-grænsen. Der er ikke meget tilbage. Der er ikke meget tilbage af de øvrige EF-landes territoriale fiskerifarvand at fiske i for danske fiskere, hvis det går, som vi også forventer at hr. Maigaard har ret i, at man faktisk udelukker denne gensidige ret for de inderste 100 sømils vedkommende. For ser vi på Nordsøen, så ramler man så og sige alle vegne imod, at ingen kan række 200 sømil ud i det farvand uden at støde på naboens 200-sømile-grænse, og derfor laver man midtvejsbestemmelserne, man laver en opdeling, der svarer til den, man lavede på fastlandssoklen. Vi ved, at det betyder en indskrænkning af det Nordsøterritorium,